

Abans 'progre' i ara tot el contrari, Jesús Sánchez Carrascosa s'ha convertit en un personatge conegut en la política i la premsa valenciana però, fins ara, només ha fet de comparsa; aquesta és la història d'una vida a la recerca d'un paper protagonista.

Jesús Sánchez Carrascosa és actualment el director de la Televisió Valenciana, home de confiança per tant del president Eduardo Zaplana, però també, i sobretot, el marit de M. Consuelo Reyna, directora i copropietària de l'influent diari *Las Provincias*, una autèntica espasa de Dàmocles sobre l'actual, i l'anterior, govern de la Generalitat valenciana. La trajectòria professional i personal de Carrascosa —que ha passat de tenir posicions progressistes (i fins i tot nacionalistes) a aliar-se amb la dreta més carrinclona de València a la vegada que obtenia recompenses en forma de càrrecs públics— l'ha convertit en un personatge inevitablement polèmic. El seu viatge vital, però, té una coherència interna que es manté sempre: l'ambició. L'ambició de construir un grup periodístic sòlid i de ser així un personatge conegut per ell mateix, al marge de càrrecs o relacions familiars. Una ambició encara lluny de ser realitat.

El fill de la farmacèutica. Jesús Sánchez Carrascosa va nàixer a Fuente Alamo (Camp de Cartagena) l'any 1957. Son pare pertanyia a una família de tarannà conservador ben situada en la zona i sa mare regentava una molt productiva farmàcia. Des d'aquella posició, la família es va encarregar d'anar comprant locals on els seus fills pogueren

continuar en el negoci familiar. Carrascosa, doncs, havia de ser farmacèutic. La família ho havia determinat i li volia facilitar el camí. Per això, després de fer els seus estudis a Cartagena es va traslladar a València, on havia d'estudiar a la facultat de Farmàcia. A Cartagena però, tingué com a company d'estudis un

En les eleccions del 1983, signà un document on recomanava el vot per a la llista local de la Unitat del Poble Valencià (UPV).

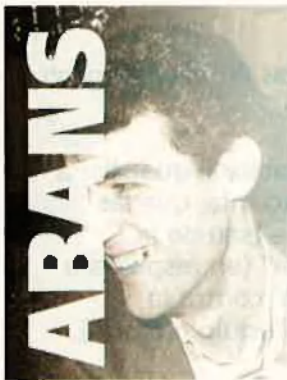
adolescent que després tornaria a retrobar i que li seria molt útil en la seua carrera professional: Eduardo Zaplana.

Quan arribà a València, Carrascosa, que s'ha casat molt jove amb Toni, una amiga que coneix des dels quinze anys i que també l'acompanya a estudiar farmàcia, s'instal·la en el poble de Tavernes Blanques i pren dues decisions: sense deixar d'estudiar farmàcia, es matricula en la facultat de

Biològiques, que li interessa molt més, i decideix no dependre dels pares i viure de manera modesta d'acord amb els ingressos que la parella pot aconseguir: la voluntat de deixar de ser el fill de la família rica és evident. A Tavernes, Carrascosa entra en contacte amb el grup que es reunia al voltant de la llibreria l'Eixam, regentada per l'escriptor i animador cultural Rafael Arnal. Carrascosa s'amera de les idees progressistes que circulen en aquelles tertúlies i hi incorpora una que encara no estava massa de moda i que, encara avui, continua reivindicant: l'ecologia i la vida sana. No beu, ni tan sols Coca Cola, no fuma, va en bicicleta i tracta de menjar de manera sana i equilibrada. La seua proximitat als elements més progressistes fa que la nit del 23-F la passe en vigília al costat d'una amiga, sindicalista destacada de la UGT, escoltant en la ràdio els comunicats militars de Milans del Bosch i les novetats sobre la irrupció dels tancs en la ciutat de València. En aquells anys també s'obre a la influència del nacionalisme valencià, i en les eleccions del 1983, juntament amb altres companys de la colla, signà on document on recomanava el vot per a la llista de la Unitat del Poble Valencià (UPV) en les eleccions locals.

El seu interès per les plantes i els ecosistemes naturals el durà a les portes del diari *Noticias al Día*, la

destinació natural d'un jove amb ganes d'escriure en un mitjà progressista de la ciutat de València. Al principi va començar a fer una petita columna on explicava les virtuts fitoterapèutiques i les característiques de les plantes autòctones. D'aquella època són els seus dos llibres dedicats a la flora: *Flora valenciana* i *Las plantas de Cartagena*. Allò, però, no cobria les seues expectatives i prompte va intentar escriure d'altres temes. El verí del periodisme ja l'havia enganxat. Carrascosa va oferir-se al director J. J. Pérez Benlloch i li va suggerir la possibilitat d'escriure sobre un ambient que coneixia bé: la Universitat de València. Carrascosa va demostrar prompte, segons el mateix Pérez Benlloch, que tenia grapa i que no anava amb romanços a l'hora de denunciar professors que venien apunts o que obligaven a comprar els seus propis llibres. En aquells moments es desenvolupaven les primeres eleccions democràtiques en molt de temps al rectorat de la Universitat. Carrascosa escriu articles encesos contra el rector Colomer, el mateix que va obligar Joan Fuster a examinar-se per poder fer classe a la Universitat, i dona un clar suport a la candidatura de Ramon Lapiedra, que aglutinava els sectors nacionalistes i innovadors de la Universitat. Després de l'elecció de Lapiedra, Carrascosa presumiria d'haver fet una col·laboració periodística molt valuosa. *Noticias al Día* no va durar massa temps i Carrascosa es va quedar sense aquell primer treball periodístic. No obstant això, ja havia fet un nom i el director, preocupat per la continuïtat dels periodistes que considerava més rellevants, el va recomanar a la sots-directora de *Las Provincias*. Jesús Sánchez Carrascosa no va aprofitar, de moment, la recomanació i se'n va anar a la cartellera *Turia*, un lloc molt còmode per a qui es definia com a progressista. Entre octubre i desembre del 1984, Carrascosa seria el responsable d'una secció anomenada *La Universidad, da, da, da*. Eren

"La normalización del catalán en las aulas y en los servicios de administración universitarios también dará comienzo oficialmente este año. Para ello se contará con la ayuda del PNN Joan Fuster, recién nombrado doctor 'honoris causa' por la Universidad Autónoma de Barcelona, pero también habrá que contar con la musa de la rancia prensa local (M. Consuelo Reyna) que se mantiene invariable en su pertinaz sequía intelectual." *'Túria'*, octubre 1984.

articles dedicats bàsicament a defensar la renovació de la Universitat que havia arribat de la mà de l'equip rectoral de Lapiedra i que tenia, entre altres objectius bàsics, l'entrada d'un estudiant a l'equip rectoral i la posada en marxa d'un ambiciós pla de normalització lingüística. En aquells articles (veg. requadre), Carrascosa s'enfrontava a una de les més acèrrimes enemigues de Lapiedra, que en aquell moment era sots-directora del diari *Las Provincias*, María Consuelo Reyna, i que després es convertiria en la seua dona.

L'etapa en la *Turia* serà breu però li servirà per entrar en contacte amb un mitjà que després tractarà de copiar i d'eliminar. De la *Turia*, Carrascosa, que ja tenia bons contactes en el món de la progressia valenciana se'n va anar a treballar a *Papers d'educació*, una revista pagada per la Conse-

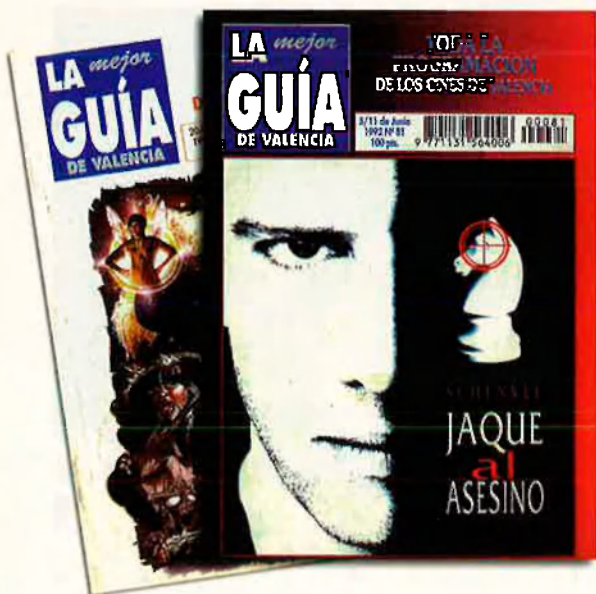
"No voy a decir si el catalán y el valenciano son lenguas distintas o iguales. En primer lugar por desconocimiento de la propia lengua valenciana. Mi opinión es que, aunque fuera la misma lengua, el pueblo valenciano puede decidir tener su lengua propia." *Entrevista en 'El País'*, noviembre 1995.

DESPRES

lleria d'Educació, en aquell moment en mans per la perruca nacionalista del PSOE, Ciprià Ciscar, que ell dissenyaria i coordinaria. La revista era el producte d'una època en què els poders públics encara es podien permetre mantenir productes comunicatius cars i "de prestigi" i li va servir per fer d'editor, segons algunes veus, la seua millor faceta professional.

Amb Julio Melgar, periodista ja traspasat de 'Las Provincias', i Toni, la seua primera dona. Estan en una festa de la Mostra de Cinema, el 1987.

El diari 'La Prensa' de Cartagena només va durar u

dir tonar a la seua Cartagena. Ja havia cobert la seua etapa de periodista i volia llançar-se a la vocació que realment tenia, la d'empresari de la comunicació. Però si de periodista encara havia demostrat tenir certa gràcia natural, el treball d'empresari no li resultaria gens fàcil. A Cartagena, Carrascosa va intentar crear un diari d'informació local. Ideològicament volia aprofitar la tradicional rivalitat amb Múrcia, la capital de la regió i confiava que els sectors empresarials més dinàmics li donarien suport. La farmàcia que son pare li havia destinat va ser ocupada per la dona, que sí que havia acabat la carrera de farmàcia a la qual ell havia renunciat, i va servir per avalar els préstecs

el diari començà a tenir problemes de liquiditat. Carrascosa va recórrer despatxos a la recerca d'un salvador, però no el va trobar. Primer va ser el partit socialista, tant en el nivell local com en el regional, el que li va dir, contra tot pronòstic, que no estava interessat en el projecte. Després, ho va intentar amb el grup Moll, propietari de diversos diaris locals arreu de la geografia estatal. Carrascosa sabia que el grup, propietari del diari *Información* a Alacant tenia interès a obrir un mitjà a Cartagena i els va oferir *La Prensa* amb la intenció de continuar com a director. Per això es va desplaçar diverses vegades a Alacant, on es va entrevistar amb Jesús Prado, conseller del grup editorial. Però les converses no van servir per a res. El grup Moll havia constatat que el projecte no tenia massa viabilitat i va preferir rebutjar l'oferta i traure després un mitjà propi, *La Opinión*, des de Múrcia, amb una edició especial per a Cartagena. Carrascosa se'n va quedar tot sol. Va ser aquell any que va nàixer la seua única filla. Alguns companys d'aquella redacció recorden que, molt preocupat per la marxa del diari, els va comunicar la notícia de manera molt freda.

"Consuelito, que Reyna en 'Las Provincias' pero no gobierna en la Universidad."

"Que no tema nuestra benefactora, guardiana de la más noble y rancia valencianía, que las columnas de la calle de la Nave [seu de la Universitat] continuarán en pie" (en resposta a la campanya de 'Las Provincias' contra la incorporació d'un estudiant a l'equip rectoral). 'Turia', novembre 1985.

'La Mejor Guía de Valencia', un dels productes fallits de Jesús Sanchez Carrascosa. El producte, que imitava la maqueta i les seccions de la *Turia*, li va significar una condemna per injúries.

"Mi mujer es mi mujer, yo no la entiendo como un personaje público"
Entrevista en 'El País' novembre 1995

DESPRES

Però allò també va durar poc. D'aquells dies li ve a Carrascosa una certa fama entre el gremi dels periodistes de persona poc constant. El futur la consolidaria.

Retorn a Cartagena. Sense un projecte concret al qual dedicar-se a València i cansat d'escriure per a altres, el 1986 Carrascosa va deci-

bançar necessaris per al projecte. Els rumors diuen que el Partit Popular, en aquell moment Alianza Popular, havia finançat aquella operació, però segons ha pogut conèixer EL TEMPS, els diners van sorgir del propi patrimoni familiar dels Carrascosa. La concepció interna del diari, que es deia *La Prensa*, va resultar realment innovadora per als que hi treballaven. Carrascosa, propietari i director, va apostar per informatitzar totalment la redacció i treballar els temes sobre les pantalles, tal com fan ara fins i tot els *fanzines*. Els treballadors es van trobar una mica sorpresos i la majoria no veia molt de futur al diari, però Carrascosa els va saber encomanar l'entusiasme personal. Malgrat això, els diners dels préstecs de Caja Murcia no donaven per a molt més que els ordinadors. Tres setmanes després d'eixir al carrer,

De periodista a assessor. El fracàs de *La Prensa* deixà una clara influència en el seu director, que sabia que no podria confiar ja mai més en els socialistes. Mentre realitzava alguna tasca en altres mitjans com ara la ràdio local del seu poble natal, Radio Fuente Álamo, començà a ajudar el Partido Cantonal, on militava el seu germà, a preparar les eleccions municipals. Ja fóra pel seu treball o pel descontentament provocat per l'alcalde socialista Martínez Simón, que s'havia vist involucrat en un escàndol de cobrament de comissions anomenat "el cas del sobre", el cas és que Antonio Vallejo, cap de llista dels cantonalistes va aconseguir l'alcaldia. Carrascosa debutava amb èxit en la seua nova professió i Antonio Vallejo inaugurava una legislatura municipal plena d'irregularitats. Ja no tornaria

setmanes i no va trobar cap comprador

"Se comprende perfectamente que en Valencia sólo existan dos posturas ante lo catalán; por un lado la fobia de los damnificados por el complejo de inferioridad que escupen sobre Cataluña como si se tratase de un profundo pozo donde se hacen eco las miserias sureñas y por otro lado la admiración racional y cariñosa que lleva a una positiva evolución.

En lo universitario al menos, esta tesis de la superioridad evolutiva catalana queda demostrada al comprobar que las dos universidades catalanas han concedido ya el título de doctor 'honoris causa' al maestro Fuster, mientras en Valencia aún estamos pensando en que es una necesidad inaplazable". *'Turia',* *desembre 1985.*

a guanyar mai més les eleccions.

Amb aquest èxit en la mà, però ressentit contra la ciutat de Cartagena que ell també considerava culpable del fiasco editorial, Carrascosa va vendre la farmàcia i va decidir tornar a València; per sempre. A València va intentar aconseguir treball en el *Levante*, el diari local del grup Moll i en *El País*, però no va tenir fortuna.

No tenia una altra eixida que *Las Provincias*, però el seu passat no li ho feia fàcil. Tenia una antiga recomanació de J. J. Pérez Benlloch, però la sots-directora en aquells moments, María Consuelo Reyna, autèntica veu cantant del diari, no oblidava els atacs que li havia dirigit des de la cartellera *Turia* (vegeu requadre) i la campanya contra Colomer, en aquells moments conseller de Sanitat i que en el seu negoci privat havia estat metge de la família Reyna durant molt anys. Malgrat aquestes reticències, Carrascosa va poder entrar en el diari degà de la premsa valenciana qui sap si ajudat per la

seua cordialitat i el seu entusiasme contagiós. Era l'any 1987 i el seu treball era redactar una columna anomenada *La Modernidad*. Prompte va resultar evident que havia fet un tomb de 180 graus i que no volia ni recordar la seua anterior etapa periodística a la ciutat del Túria. En la columna, Carrascosa defensava sempre el punt de vista egoista i clamava contra el que considerava la progressia passada de moda. Defensava el sector privat contra el públic, i volia, per damunt de tot, provocar. Insultava els funcionaris i deia que el metro feia olor d'aixella d'obrer. Molts consideraren les seues columnes *boutades* poc enginyoses però algunes d'elles, per a satisfacció de l'autor, com ara la que dedicà a les funcionàries (Veg. requadre), van provocar fins i tot manifestacions en contra. Aquella etapa en *Las Provincias* va acabar per una raó que va ser un autèntic terratrèmol en la societat valenciana: Carrascosa mantenia relacions amb la sots-directora, M. Consue-

lo Reyna. El mateix que l'havia atacat alguns anys abans, se li declarava en clau a través d'una columna titulada "El amor". La dona de Carrascosa, que treballa com a tècnica de laboratori en el Col·legi de Farmacèutics, se'n va assabentar i la poderosa família Reyna, també. La crisi estava oberta. Per la part familiar, només hi havia una possibilitat: el divorci. La part professional presentava més problemes. A la família de M. Consuelo, que és la propietària del dia-

Durant la darrera campanya electoral, Carrascosa va fer d'assessor del Partit Popular. En a fotografia amb Rita Barberà, alcaldesa de València, que ha finançat, amb publicitat, alguna de les seues aventures.

Generalitat de Catalunya
Departament de Treball

(L'entnem i
l'atenem)

FONS
SOCIAL
EUROPEU

Servei Català de Col·locació

Si necessita cobrir un lloc de treball a la seva empresa
té a la seva disposició els telèfons 902 22 11 11 i 902 22 10 44 (*)

(*) L'àmbit d'actuació del SCC legalment es ceneix a Catalunya

El 1991, Carrascosa va intentar traure al mercat un

"Maravall [en aquell moment ministre d'Educació] dirà que para eso están las becas y las ayudas a estudiantes pobres pero ya sabemos todos que no sólo son insuficientes sino que también se canalizan mal y carecen de promoción suficiente como para que quienes las necesitan puedan acogerse a ellas." 'Turia', novembre 1985.

"Por qué será que me gusta tanto lo privado y me repatea cada día más lo público? [...] La sanidad, la enseñanza, la radio, los bancos y hasta las mujeres son considerablemente mejores los privados que los públicos. Como día fatal puede ser considerado aquel que comienza llevando uno los niños a un colegio público en autobús de la EMT, escuchando Radio Nacional o Radiocadena [...] Como día perfecto llamo yo a llevar a los niños a un colegio privado en un estupendo automóvil propio, escuchando Antena 3..."

'Las Provincias', abril del 1988.

DESPRES

Jesús Sánchez Carrascosa i la seua segona dona, María Consuelo Reyna. Durant el soterrar de Manuel Brosseta.

ri, no li feia gens de gràcia l'embolic amorós i ho va fer constar. La parella tingué aleshores una idea arriscada: deixar el diari. Segons ha pogut saber EL TEMPS, ambdós van tenir una conversa amb Pedro J. Ramírez, director d'*El Mundo* per estudiar la possibilitat de traure una edició valenciana del diari. Pedro J., però, va imposar unes condicions excessivament dures i el projecte va quedar en no res. La tensió es va des-

fer d'una altra manera: un matrimoni civil i discret a Almàssera i l'eixida del marit de M. Consuelo del diari.

Des d'aquell moment, Carrascosa comença una frenètica carrera comercial amb una idea obsessiva: aconseguir una empresa comunicativa i llevar-se de damunt el títol de marit-consort.

La metamorfosi. En els treballs d'aquesta etapa, però, Carrascosa

"una pléyade de energúmenos que dominan el cortijo cultural" o *"hay que reconocerles lo que son: gacetilleros, aunque sean más mentirosos y bastos que un condón de esparto"*. Carrascosa no volia que hi haguera cap dubte sobre la seua metamorfosi i de la provocació havia passat a l'insult directe. A més de la *Turia*, també el diari *Levante* va ser un dels seus objectius preferits, però el recurs a la injúria fàcil li va costar una condemna judicial. L'altre producte, *Shopping*, era un intent de crear una premsa rosa limitada a la vida social de la ciutat de València. Ambdós productes tenien el suport de la publicitat que li adreçava *Las Provincias*, on la seua dona ja havia arribat a ser directora. Però no era prou.

Mentre les dues revistes malvivien, Carrascosa va tenir temps per retornar al seu treball d'assessor en la campanya municipal del 1991. En aquella ocasió va dedicar els seus esforços a intentar que Vicent González Lizondo, el cap d'Unió Valenciana, que havia assistit a la seua boda, aconseguira l'alcaldia de València. *Las Provincias*, que de fet havia inventat i promocionat tant el partit com el líder, li feia costat. I gairebé ho va aconseguir. Lizondo se'n va quedar a un regidor d'aconseguir l'alcaldia, i sabia agrair molt prompte la dedicació de Carrascosa. El seu assessor electoral, mentrestant, maldava per intentar fer sobreviure les seues criatures periodístiques, que no havien agradat prou la societat valenciana. Aprofitant una vella amistat dels temps de la *Turia*, Amadeu Fabregat, que també havia renunciat al que postulava en aquells anys on tot pareixia possible, tingué els seus primers contactes amb la televisió, ajudant el director general de la RTVV, el mateix Amadeu, que era també col·laborador de *Shopping*, a posar en marxa la televisió autònoma. Aquella connexió li va servir per salvar durant un temps la revista de l'ensorrada financera, ja que, mitjançant un conveni insòlit, tota persona que volguera concursar en el programa *Amor a primera vista*, el de major audièn-

ari en valencià, però no va trobar-hi finançament

cia de l'època, havia de comprar-la. Va ser insuficient. Ni la *Mejor guía*, que va tancar el 13 de juny del 1992 ni *Shopping* que arribà al juny del 93 van aconseguir consolidar-se en el mercat valencià.

L'empresa mentrestant havia llançat al mercat una altra capçalera: *Minidiario Gratuito*, un doble full amb notícies resumides que es repartia debades pels bars i els taxis. El *Minidiario*, que encara continua editant-se avui, tot i que ha passat a mans dels creditors de l'empresa, recollia una bona quota de publicitat de l'Ajuntament de València, on un agraït Lizondo podia fer i desfer en matèria de contractes publicitaris.

L'any 1991, però, Carrascosa va sorprendre el món periodístic valencià amb una iniciativa sorprenent: traure al carrer un diari en valencià. Havia decidit aprofitar el projecte del seu amic des de l'època *progre*, Rafa Arnal. Segons es comentava, tenia el suport de la

família Roig, amb qui havia intentat també sense èxit traure un diari esportiu, i assegurava tenir 300 milions a la seua disposició. Era un projecte ideal per a deixar de ser el marit de M. Consuelo i convertir-se en el director del primer diari en català del País Valencià. Però les reticències que provocava la seua trajectòria eren moltes i el seu suport real escàs i tot allò va quedar en no res.

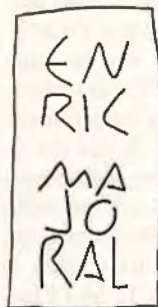
El 1992, un escàndol va demostrar la poca independència econòmica dels negocis de Carrascosa. La seua empresa es va veure beneficiada de manera clara per l'Ajuntament de València en el conegut cas de la *Guia* municipal. El projecte, que havia presentat el mateix Carrascosa, era fer una guia de serveis municipals que seria repartida després gratuïtament i que seria pagada pels anunciants. Al final, diferents departaments de l'Ajuntament hagueren de pagar més de 30 milions de pessetes en

"A parte de mi, en España no hay más de cuatro pensadores con un mínimo de talla: Fernando Savater, Luis Racionero, Salvador Pániker y el valenciano José Sanmartín [que després seria conseller de Treball amb el govern de Zaplana]." 'Las Provincias', març del 1988.

DESPRES

publicitat per cobrir les despeses que havia ocasionat l'edició. De nou Carrascosa, sense el suport polític-econòmic que generava el diari de la seua dona, no era res.

L'home de Zaplana. El 1993 va fer un altre pas en la seua carrera pública de nou en la professió d'assessor i va acceptar ser el cap del gabinet d'Eduardo Zaplana el seu vell conegut del col·legi de Cartagena. Zaplana havia arribat a

ORFEBRE

LA FORJA 19
BARCELONA

PEDRALBES CENTRE
BARCELONA

LA FORÇA 17
GIRONA

L'ARXIDUC 16
FORMENTERA

Canal 9 ha augmentat el seu dèficit un 1.000%

"Y es que los funcionarios viven como los ángeles: con el puesto asegurado de por vida y con el convencimiento de que su empresa jamás irá a la quiebra. Sobre todo mientras haya idiotas que paguemos religiosamente los impuestos de los que se nutre [...] No obstante, las funcionarias suelen estar más buenas que el resto de las obreras. Quizá porque tienen más tiempo para cuidarse." [Aquest text va provocar una protesta de les funcionàries de l'Ajuntament de València] 'Las Provincias', abril 1988.

DESPRES

presidir el Partit Popular després de la campanya que *Las Provincias* havia dedicat contra l'anterior president, Pedro Agramunt. En el gabinet, Carrascosa es retira breument de l'activitat privada i se situa al recer de Zaplana mentre prepara les eleccions autonòmiques que ja s'acosten. Els negocis privats van malament. En abandonar Guías Comerciales, SA, l'empresa té un deute de més de 14 milions de pessetes amb una imprevista que encara avui està sense satisfer i per això el pròxim mes se subhastarà un *bungalow* en la platja de Dénia (la Marina), propietat de Carrascosa, i també deu diners a la Seguretat Social. Així doncs, el secretari del gabinet es concentra en les eleccions autonòmiques de l'any passat i aconseguix, després de la victòria dels populars, ser anomenat secretari general de la Presidència de la Generalitat. El càrrec no li era especialment agradable per la falta d'activitat i la relativa rutina que l'acompanyava però li va permetre, entre altres coses, fer desaparèixer l'expedient d'un deute que la Generalitat anterior, en mans del partit socialista, tenia amb la *Turria*. Els de la cartellera no van poder cobrar fins que Carrascosa, a final d'any, va abandonar el càrrec. Oficialment perquè ja tenia feta la seua tasca, extraoficialment perquè li resultava complicat ser l'home de Zaplana i de M. Consuelo Reyna al mateix temps, ara que *Las Provincias*, en un deliri paranoic acusava el PP de fer el joc als "catalanistes" en qüestions lingüístiques. En aquells moments en una sucosa entrevista concedida al diari *El País* manifestava que

encara es considerava en algunes coses "un home d'esqueres", que pensava que "cobrava massa" i que "feia donacions anònimes a Caritas o a la Casa de la Caritat".

L'últim intent. Separat, en teoria, de Zaplana, Jesús Sánchez

ARXIU / RAFA GIL

Carrascosa encara va prestar una última col·laboració directa al PP, organitzant el míting de l'estadi del Mestalla on Aznar es va veure acompanyat per més de 50.000 espectadors, una mica decebuts perquè Julio Iglesias no va cantar. Ja en aquells moments havia començat un altre projecte d'empresa de comunicació, aquesta vegada sense donar el nom i treballant des de l'ombra: Valencia Te Ve, un emissora de televisió per cable, destinada a aprofitar en València la llei que regularà aquest àmbit comunicatiu. Les antigues instal·lacions de TVE-Aitana, són la infraestructura bàsica per a un projecte, una vegada

més, necessitat de l'empresa de la seua dona que participa en Valenciana de Cable, que controlarà la xarxa de distribució de les imatges. Però l'abril d'enguany, l'inquiet promotor d'empreses hagué de paraitzar la seua col·laboració en Valencia Te Ve perquè el seu amic Zaplana el va cridar de nou per solucionar la crisi generada per la dimissió del director de TVV Vicent Tamarit. De nou Carrascosa dirigia un mitjà de comunicació, el més gran que mai ha tingut en les seues mans.

La gestió però, no és massa diferent de les anteriors. En la seua breu etapa, el deute s'ha incrementat en un 1.000% respecte a anys anteriors, l'audiència només arriba amb el futbol o amb els programes pseudoeròtics, i el català, que hauria de ser la llengua vehicular segons la llei de creació, té els percentatges d'emissió més baixos de la història. De nou l'escàndol ha aparegut, en forma de denúncies (veg. EL TEMPS, núm. 649) que apunten el fet que Carrascosa pot estar desviat gent i materials de la TVV cap al seu projecte privat. A la TVV, Carrascosa és més home de Zaplana que de M. Consuelo Reyna però encara no és ell mateix, excepte quan prohibeix que apareguen notícies sobre la Universitat de València, que no ha canviat gaire la línia ideològica des del temps en què ell donava suport fervent a Ramon Lapiedra, o quan sorgeix algun miserable escàndol econòmic com els dels seus acòlits Francisco Aura i Vicent Andreu, que abandonaren la TVV i es dedicaren a facturar diners per gestionar les retransmissions de les correuges de bous mitjançant una empresa privada, una cosa que feien debades quan treballaven en l'ens públic. El dubte és ara quin és el seu futur a Valencia Te Ve i l'imperi mediàtic que es vol construir a València al voltant del cable. Aconseguirà Carrascosa el paper de director, de veritat, d'un potent mitjà de comunicació? o continuarà sent marit o assessor segons la temporada?

Jordi Sebastià